

ме разпитваше, но азъ не можехъ още да проговоря. Хълцахъ само, треперѣхъ и прегръщахъ я за шията.

Мама ме милваше, говорѣше ми и полека ми обясни, какви бѣха онѣзи страшни хора. Просяци. Стигнали въ село късно презъ нощта и ношували върху сламата подъ дърветата. Момъкътъ билъ глухо-нѣмо момче, а старецътъ — единъ нещастенъ човѣкъ, съсѣченъ отъ черкезинъ презъ руската война въ Стара-Загора. Руситѣ го изцѣрили, но шията му зарасла накриво. А мократа дрипа била старъ войнишки шинелъ...

Изминаха много години отъ онази случка. Но и до днесъ азъ не мога да гледамъ спокойно нѣмъ човѣкъ. Щомъ чуя сподавения му гласъ, разтрепервамъ се цѣлъ и предъ очитѣ ми оживѣва споменътъ за онзи страшенъ дрипавъ момъкъ.

Ненчо Савовъ

Врѣхъ Българка

Високо, надъ скалитѣ сини,
врѣхъ Българка пилѣй коси —
отъ незапомнени години
Балкана мълчаливъ краси.

Надъ него сводътъ въ багри грѣе
и въ златенъ слънчевъ дъждъ блести,
а татѣкъ долу зеленѣятъ
безкрайни полски широти.

И като китка, свита въ лѣто
отъ благодарствени ржце,
въ простора надалече свѣти
на Сливенъ чудното лице.

И сякашъ горе, надъ скалитѣ,
надъ тоя кжтъ пустиненъ, глухъ —
лети съ крилата на орлитѣ
Хаджи Димитровия духъ!